

kan overdrages en dertil oplært og autoriseret Kvinde. Forudsætningen er altsaa, at de paagjældende Kvinder skulle have en Autorisation, og jeg søger altsaa en Beroligelse deri, at de ikke ville kunne komme til at virke i denne Retning, undtagen de dertil godkjendes. Svad Forslaget under Nr. 9 angaar, der er stillet af 3 ærede Medlemmer af Udvalget, vilde dette Forslag, ifølge hvad jeg nylig har anført, i en vis Henseende kunne tillade mig mere end Forslaget under Nr. 8, nemlig for saa vidt som det forudsættes, at de paagjældende Kvinder ikke blot skulle være særlig oplærte til denne Art Undersøgelser, men virkelig skulde være Læger, og det ærede Medlem, som førte Ordet for dette Forslag, udtalte, at efter hans Formening, skulde de kvindelige Læger ikke i nogen Henseende, hvad Kundskaber angaar, staa tilbage for mandlige Læger. Jeg tillader mig imidlertid at mene, at dette i Virkeligheden maa siges at være en Fremtidstank; hvorvidt vi ville komme til at faae kvindelige Læger, derom skal jeg ikke udtale nogen Mening; indtil videre tror jeg, at det vil være noget tvivlsomt, naar Tidspunktet vil komme, da vi ville have kvindelige Læger. Jeg tror ganske vist, at den Tid vil komme, men jeg lægger heller ikke Skjul paa, at jeg tror, det vil være abfillige Aar endnu. Men særlig vil jeg tillade mig at bemærke, at naar den Tid kommer, da Fruentimmer give sig af med Studier og særligt med lægevidenskabelige Studier, saa har jeg den Tro, at det vil blive mere i enkelte Retninger. Jeg tror ikke, at man kan gaa ud fra, at kvindelige Læger skulle have samme Kyndighed, Indsigt og Kundskab i alle mulige Retninger, og særlig tror jeg rigtig nok, at man mindst kan vente, at de tilkommende kvindelige Læger skulde gjøre netop den Art af Lægevidenskaben til Gjenstand for deres Studier og Virksomhed, hvorom der er Spørgsmaal ved denne Leilighed. Jeg tror derfor, at det vil være rigtig at lade denne Fremtidstank, der staa for mig som noget Hjertit hvad Udførelsen angaar, hvile og ikke sætte den Slags Fremtidstanker og Ideer ind i en Lov. Naar det ærede Medlem udtalte om Forslaget under Nr. 8, at det stiller vedkommende Fruentimmer temmelig vellost, maa jeg tilstaa, at jeg forstaa det ikke rigtig, thi Betingelsen for at underkaste hende Undersøgelsen skulde jo netop, bortset fra det Tilfælde, at hun vedgaar at have søgt Erhverv ved Uagt, være et Samtykke fra hendes Side, og naar Forslaget under Nr. 8 gaar ud paa at sige, at dette Samtykke ikke skal kræves, naar Undersøgelsen kan finde Sted ved en Kvinde, ser jeg ikke rettere, end at det falder sammen med det ærede Medlems eget Forslag under Nr. 9. Der bliver kun tilbage det Tilfælde, at den Paagjældende vel ikke samtykker, men vedgaar at søge Erhverv ved Uagt; i det Tilfælde tilstaaer jeg imidlertid, at hos mig Hensynet til den kvindelige Værdighed ganske bestemt viger lige over for de Hensyn, som

skjyldes Samfundet. Overalt maa man ikke glemme, at denne Sag har den Vanskelighed, at man paa den ene Side ganske vist skal afveie Hensynet til det enkelte Individ, men paa den anden Side skal man se hen til, hvad Samfundets Vel kræver, og det forekommer mig, at naar man har at gjøre med Personer, der kunne karakteriseres paa den Maade, som jeg tror, man kan karakterisere de Personer, som omhandles i Slutningen af § 9, saaledes som Forslaget foreligger fra det andet Thing, saa maa Hensynet til den enkelte Person med god Føie kunne skydes tilbage. — Jeg kommer dernæst til Forslagene under Nr. 11 og 12, hvormed Forslaget under Nr. 20 og tilbels 21 staaer i Forbindelse. Jeg kan ikke Andet end udtale mig mod det ærede Udvalgs Forslag under Nr. 11. Straffelovens § 180 fastsætter i Almindelighed Straf af Fængsel for de der omhandlede Forseelser, men det har viist sig, at der en Tilbøielighed hos Domstolene til at være særdeles milde i Anvendelsen af Straffelovens § 180; man anvender simpelt Fængsel kun i nogle faa Dage, men denne Straf er i Virkeligheden for de Paagjældende, naar man tager den efter den store Maaße, en lidet søletig og lidet affrækkende Straf. Manglen ved den nuværende Tilstand er for en stor Del netop at søge i Forbindelsen af de to Omstændigheder, at den Straf, der rammer de Paagjældende, er saa ringe, og at Forsølgelse af Sagen er forbunden med saa store Vidtløftigheder. Det er jo nemlig Tilfældet, at dens Slags Sager forfølges som almindelige Justitsager med Beskikkelse af Aktor, Defensor osv., hvilket medfører, at enhver saadan Sag varer utilbørligt længe, hvorved der aabnes Fare for Smitte og andre Onder. Og tillige medfører det abfillige Omkostninger, som i de fleste Tilfælde falde tilbage paa det Offentlige. Derfor har det været Opgaven for en Omordning at indrette det saaledes, at Sagerne kunde blive simplere, lettere og hurtigere tilendebragte, og tillige at opstille en Straf, som virkelig kan indeholde noget Affrækkende for de paagjældende Fruentimmer. Man har derfor foreslaaet Arbejde i Tvangsarbejdsanstalten, som viist nok maa siges at være en meget naturlig og hensigtsmæssig Straf for de Paagjældende. Man har ikke villet udelukke Fængsel paa sædvanlig Fangekost; men at blive indelukket i nogle faa Dage i et Fængsel og der faae en ligesaa god eller ofte en fuldkommen saa god Kost som udenfor Fængselet, det har i Virkeligheden saare Lidet at betyde for de Paagjældende. Det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) udtalte, at han i det Hele var en Hjende af den saakaldte Straffetruffelstheori. Jeg vil forudsætte, at det ærede Medlem har gjort sig klart, hvad det vil sige, naar man taler om Straffetruffelstheori og de andre Theorier, som man pleier systematisk at opstille paa det kriminalretlige Gebet, og under den Forudsætning vil jeg tillade mig at sige, at